



# ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 14 lipca 2025 r.

Pozycja 208

## POSTANOWIENIE

z dnia 28 kwietnia 2025 r.

Sygn. akt Ts 185/24

### Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Zbigniew Jędrzejewski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej Stowarzyszenia „Mieszkańcy ulicy W.” w Warszawie o zbadanie zgodności:

art. 145 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) w zakresie, w jakim „przewiduje możliwość wydania przez sąd administracyjny merytorycznego rozstrzygnięcia kończącego postępowanie administracyjne wszczęte przez organ administracji publicznej, tj. orzeczenia o umorzeniu postępowania w sprawie”, art. 2 w związku z art. 10, art. 184, art. 32 ust. 1 w związku z art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

**1) umorzyć postępowanie;**

**2) oddalić wniosek o zwrot kosztów.**

## UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 1 października 2024 r. (data nadania) Stowarzyszenie „Mieszkańcy ulicy W.” w Warszawie (dalej: skarżący), reprezentowane przez pełnomocnika z wyboru, wystąpiło z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia na tle następującego stanu faktycznego.

29 lipca 2014 r. Prezydent m.st. Warszawy wydał decyzję (nr [...]) dotyczącą nieruchomości położonej przy ul. W., w tym między innymi nieruchomości gruntowej, na której znajdował się budynek mieszkalny zamieszkały (w dniu wydania decyzji reprivatyzacyjnej) przez lokatorów komunalnych.

26 listopada 2019 r. Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich wydała decyzję (nr [...]), mocą której uchylono w całości decyzję z 29 lipca 2014 r. i przekazano sprawę do ponownego rozpatrzenia.

Wyrokiem z dnia 24 listopada 2020 r. (sygn. akt [...]), po rozpoznaniu skarg na decyzję Komisji złożonych przez strony postępowania, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uchylił decyzję Komisji i umorzył postępowanie administracyjne jako bezprzedmiotowe.

W wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej złożonej od powyższego wyroku przez Komisję Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 10 maja 2024 r. (sygn. akt [...]) oddalił ją.

2. W złożonej skardze skarżący podniósł, że naruszenie jego praw polegało na pozbawieniu go prawa do zaskarżenia niekorzystnego dla niego rozstrzygnięcia w trybie instancyjnym.

3. Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 30 października 2024 r. (doręczonym skarżącemu 15 listopada 2024 r.) wezwał skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez: złożenie podpisanego egzemplarza skargi konstytucyjnej wraz z czterema odpisami; doręczenie pełnomocnictwa szczególnego uprawniającego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania skarżącego przed Trybunałem Konstytucyjnym w odniesieniu do sprawy, w związku z którą złożona została skarga konstytucyjna (wraz z czterema kopiami); doręczenie odpisów lub kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem wyroków, decyzji lub innych rozstrzygnięć (wraz z uzasadnieniami) potwierdzających wyczerpanie drogi prawnej (wraz z czterema kopiami), w szczególności: decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 29 lipca 2014 r., Komisji do spraw restryktyzacji nieruchomości warszawskich z 26 listopada 2019 r., wyroków: Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 24 listopada 2020 r. i Naczelnego Sądu Administracyjnego z 10 maja 2024 r.; udokumentowanie daty doręczenia skarżącemu ostatecznego orzeczenia (wraz z czterema kopiami); poinformowanie, czy od wskazanego w skardze konstytucyjnej ostatecznego orzeczenia został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia (wraz z czterema kopiami).

W terminie określonym w zarządzeniu skarżący nie nadesłał do Trybunału Konstytucyjnego wymaganych informacji i dokumentów ani żadnego pisma procesowego.

Sędzia Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 18 marca 2025 r. (doręczonym skarżącemu 24 marca 2025 r.) wezwał skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez: złożenie podpisanego egzemplarza skargi konstytucyjnej wraz z czterema odpisami; doręczenie pełnomocnictwa szczególnego uprawniającego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania skarżącego przed Trybunałem Konstytucyjnym w odniesieniu do sprawy, w związku z którą złożona została skarga konstytucyjna (wraz z czterema kopiami); doręczenie odpisów lub kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem wyroków, decyzji lub innych rozstrzygnięć (wraz z uzasadnieniami) potwierdzających wyczerpanie drogi prawnej (wraz z czterema kopiami), w szczególności: decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 29 lipca 2014 r., Komisji do spraw restryktyzacji nieruchomości warszawskich z 26 listopada 2019 r., wyroków: Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 24 listopada 2020 r. i Naczelnego Sądu Administracyjnego z 10 maja 2024 r.; udokumentowanie daty doręczenia skarżącemu ostatecznego orzeczenia (wraz z czterema kopiami); poinformowanie, czy od wskazanego w skardze konstytucyjnej ostatecznego orzeczenia został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia (wraz z czterema kopiami); wskazanie, które konstytucyjne wolności lub prawa skarżącego, i w jaki sposób, zostały naruszone przez przepis zaskarżony w *petitum* skargi (wraz z czterema kopiami); uzasadnienie zarzutu niezgodności zakwestionowanego w skardze przepisu ze wskazanymi wolnościami lub prawami skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie (wraz z czterema kopiami).

W piśmie z 24 marca 2025 r. (data nadania) skarżący wniósł o uznanie złożonego wniosku za niebyły.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. W myśl art. 56 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) do rozpoczęcia rozprawy skarżący może wycofać skargę konstytucyjną.

Stosownie do art. 59 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK cofnięcie skargi konstytucyjnej powoduje konieczność umorzenia postępowania (zob. np. postanowienie TK z 16 czerwca 2020 r., sygn. SK 27/20, OTK ZU A/2020, poz. 24) również wówczas, gdy do cofnięcia dojdzie na etapie wstępnego rozpoznania skargi konstytucyjnej (zob. np. postanowienia TK z: 29 lutego 2016 r., sygn. Ts 254/14, OTK ZU B/2016, poz. 144; 28 czerwca 2017 r., sygn. Ts 35/17, OTK ZU B/2017, poz. 136; 3 października 2019 r., sygn. Ts 108/18, OTK ZU B/2020, poz. 25; 11 maja 2022 r., sygn. Ts 252/21, OTK ZU B/2022, poz. 171). Trybunał w swoim orzecznictwie wyjaśniał, że prawo do cofnięcia skargi konstytucyjnej przed rozpoczęciem rozprawy mieści się w granicach swobodnego uznania skarżącego i stanowi odzwierciedlenie zasady dyspozycyjności, na której opiera się postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym (zob. np. postanowienia TK z: 4 marca 1999 r., sygn. SK 16/98, OTK ZU nr 2/1999, poz. 26; 7 lipca 2011 r., sygn. Ts 207/09, OTK ZU nr 4/B/2011, poz. 301; 6 sierpnia 2012 r., sygn. Ts 146/12, OTK ZU nr 4/B/2012, poz. 387; 1 lipca 2015 r., sygn. Ts 248/14, OTK ZU nr 4/B/2015, poz. 387; 13 marca 2018 r., sygn. Ts 217/17, OTK ZU B/2018, poz. 79; 6 lutego 2019 r., sygn. Ts 30/18, OTK ZU B/2019, poz. 75).

Złożone przez skarżącego w piśmie z 24 marca 2024 r. oświadczenie o uznaniu złożonego wniosku w sprawie za niebyły wyczerpuje zatem przesłankę, o której mowa w art. 59 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK, co stanowi podstawę umorzenia postępowania w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze powyższe, Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w pkt 1 sentencji.

2. Stosownie do art. 54 ust. 2 u.o.t.p.TK, w przypadku wyroku uwzględniającego skargę konstytucyjną, Trybunał orzeka, w drodze postanowienia, na rzecz wnoszącego skargę zwrot kosztów postępowania przed Trybunałem od organu, który wydał akt normatywny będący przedmiotem skargi (zdanie pierwsze). W uzasadnionych przypadkach Trybunał może orzec zwrot kosztów postępowania przed Trybunałem również wówczas, gdy nie uwzględnił skargi (zdanie drugie).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego zwrot kosztów postępowania w sytuacji nieuwzględnienia skargi konstytucyjnej ma charakter wyjątkowy i jest odstępstwem od zasady ogólnej. Oznacza to, że pojęcie „uzasadnionego przypadku” musi być interpretowane ściśle i nie może podlegać wykładni rozszerzającej. Określając okoliczności, które można zaliczyć do katalogu „uzasadnionego przypadku”, winno się brać pod uwagę – z jednej strony – charakter postępowania w sprawie skargi konstytucyjnej, która jest nie tylko środkiem ochrony indywidualnych wolności i praw, lecz także środkiem ochrony Konstytucji, a z drugiej strony – konkretną sytuację podmiotu wnoszącego skargę (por. np. postanowienia TK z: 27 czerwca 2006 r., sygn. SK 35/04, OTK ZU nr 6/A/2006, poz. 74 oraz 19 grudnia 2012 r., sygn. SK 34/09, OTK ZU nr 11/A/2012, poz. 144).

Trybunał Konstytucyjny, rozpatrując wniosek w niniejszej sprawie, nie znajduje podstaw do uznania, że zachodzi „uzasadniony przypadek”, który przemawiałby za zasądzeniem na rzecz skarżącego zwrotu kosztów postępowania.

W związku z powyższym postanowiono jak w punkcie 2 sentencji.